

господарювання, ці підприємства вимагають подальшого вивчення і обґрунтування перспектив їх розвитку.

Список використаних джерел:

1. Амосов О.Ю. Фермерство як форма підприємництва в аграрній сфері / О.Ю. Амосов // Економіка АПК. – 2008. – № 8. – С. 4-6.
2. Вініченко І.І. Регіональний аспект розвитку фермерства / І.І. Вініченко // Ефективна економіка. – 2012. – № 3. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua>
3. Зіновчук В.В. Організаційні основи сільськогосподарського кооперативу. Вид. друге: доп. і перероб. / Зіновчук В.В. – К.: Логос, 2001. – 380 с.
4. Макаренко П.М. Фермерство України у контексті тенденцій розвитку світового сільського господарства / П.М. Макаренко, Л.Л. Мельник // Економіка АПК. – 2008. – № 3. – С. 145-152.
5. Ушкаренко Ю.В. Підвищення ефективності діяльності фермерських господарств на основі кооперації / Ю.В. Ушкаренко // Агросвіт. – 2011. – № 13-14. – С. 3-7.

Ковальська О.В.

студентка,

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв

ОРГАНІЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасна економіка формує нові вимоги до організації управлінських процесів діяльності підприємств та їхніх працівників. Ці вимоги диктуються не тільки могутньою ринковою конкуренцією і високими стандартами якості товарів, що випускаються підприємствами, а й необхідністю гнучкої реакції на ринку на виробничі ситуації, які швидко змінюються.

Управлінська діяльність є одним із найважливіших чинників функціонування й розвитку підприємства. Ця діяльність постійно вдосконалюється відповідно до об'єктивних вимог виробництва та реалізації товарів, складності господарських зв'язків, підвищення ролі споживача у формуванні техніко-економічних та інших параметрів продукції.

Управління організацією постає у вигляді процесу здійснення певного типу взаємопов'язаних дій щодо формування та використання ресурсів організації для досягнення своїх певних цілей. В.Р. Веснін підкреслює, що управління як діяльність реалізується в сукупності управлінських процесів,

тобто цілеспрямованих рішень і дій, здійснюваних менеджерами в певній послідовності і комбінації [2, с. 6].

Успіх підприємства багато в чому залежить від здатності керівника передбачити можливі ситуації на підприємстві і на цій основі змінювати структуру управління, вводити у виробництво нові види продукції і правильно планувати їхні обсяги. Діяльність сучасного менеджера ґрунтується на інтеграції давно перевірених методів управління, основними з яких є загальнолюдські якості, гнучкість, вміння залучити працівників у процес праці. Адже підприємство досягає успіхів не само по собі, а під керівництвом менеджерів.

Процес управління складається з чергування певних етапів і проявляється як безперервна послідовність цілеспрямованих дій апарату управління та керівника для досягнення певних результатів. Можна визначити етап процесу управління як сукупність управлінських операцій, дій, який характеризується якісною визначеністю і однорідністю і відображає необхідність їх існування [3, с. 23]. Традиційно управлінський процес представлений у вигляді послідовно змінюючих один одного етапів, таких як цілепокладання, оцінка ситуації, визначення проблеми та вироблення управлінського рішення.

Необхідно також відзначити ту обставину, що виділення тих чи інших етапів процесу управління необхідно з урахуванням певних аспектів процесу.

До них зокрема відноситься організаційний аспект процесу управління, який проявляється в послідовності використання організаційних важелів впливу. Організаційний процес – це достатньо складний вид діяльності, кінцевою метою якого є вибір і прийняття раціонального організаційного рішення з безлічі можливих альтернатив. Організація як об'єкт менеджменту є системою. Проте, поняття «організація» – дещо ширше, ніж система, оскільки відображає не тільки стан порядку, але і процеси упорядкування. Поняття «організаційна система» досить часто застосовується як до самого суб'єкта господарювання, так і до його внутрішнього порядку, а також до системи управління ним [2, с. 56].

Об'єктами складного і багатогранного організаційного процесу є бізнес-процеси в організації. Під бізнес-процесом у широкому значенні розуміється структурована послідовність дій з виконання певного виду діяльності на всіх етапах життєвого циклу предмета діяльності – від створення концептуальної ідеї через проектування до реалізації і результату (здача в експлуатацію

об'єкта, постачання продукції, надання послуг, закінчення певної фази діяльності), тобто певний системно-замкнений процес.

Бізнес-процес – це сукупність взаємопов'язаних заходів і завдань, спрямованих на створення певного продукту або послуги для споживачів. Розрізняють керуючі, операційні і підтримуючі бізнес-процеси. Керуючі бізнес-процеси управляють функціонуванням організації (системи). Такими є, наприклад корпоративне управління або стратегічний менеджмент. Операційні бізнес-процеси складають основний бізнес компанії і створюють основний потік доходів. Підтримуючі бізнес-процеси (бухгалтерський облік, підбір персоналу, технічна підтримка тощо) обслуговують основний бізнес. Бізнес-процес починається з виявлення попиту споживача і закінчується його задоволенням. Отже, бізнес-процес у вузькому тлумаченні є сукупністю бізнес-операцій, множиною внутрішніх видів діяльності, що починаються з одного або більше входів і закінчуються створенням продукції, необхідної споживачу – як зовнішньому, так і внутрішньому (підрозділу організації або конкретному працівнику). Іншими словами, бізнес-процес – це потік роботи, що переходить від однієї людини до іншої, від одного відділу до іншого. Характерною рисою бізнес-процесів є їх безперервність, наявність входів (ресурсів, ідей, інформації) та виходів (продуктів, послуг, інформації). Бізнес-процеси в організації мають бути побудовані таким чином, щоб створювати вартість і цінність для споживачів та виключати зайві витрати. На виході правильно побудованих бізнес-процесів збільшується цінність продукту (послуги) для споживача та рентабельність діяльності.

Радикальні зміни, перетворення і ризику в сучасній соціально-економічній системі вимагають від її елементів – організаційних систем – постійного моніторингу зовнішнього і внутрішнього економічного, технічного, інформаційного та соціального просторів для їх безперервного налаштування чи переналаштування з метою досягнення стратегічних цілей, принаймні, фінансово-економічного або соціального характеру. Впровадження і поширення нових засобів здійснення виробничих процесів та надання послуг, зокрема інформаційних і комунікаційних технологій, зумовлюють об'єктивний перехід соціально-економічних систем до нових бізнес-моделей свого існування і розвитку.

Перепроєктування організації (інжиніринг) – відносно нове явище у менеджменті. Інжиніринг вважають новим способом мислення, що формує погляд на побудову організації як на інженерну діяльність. У сучасній управлінській науці і практиці вживається термін «організаційний

інжиніринг» – це один із напрямів організаційного розвитку, який здебільшого орієнтується на інжинірингові підходи до організаційної проблематики [4]. Застосування інжинірингу (перепроєктування) спрямоване на ефективне керування сучасними організаційними системами. П. Кутелев [1, с. 251] тлумачить організаційний інжиніринг і як метод удосконалення процесів функціонуючої організації, (що є, по суті, бізнес-інжинірингом), і як проектування бізнес-процесів новостворюваних організацій або бізнес-процесів, нових видів бізнесу в існуючих організаціях з урахуванням передового досвіду і принципу оптимальності в управлінні ними (власне організаційний інжиніринг). Тобто автор об'єднує в одному визначенні організаційний інжиніринг з проектуванням бізнес-процесів (бізнес-інжинірингом), що здійснюються в єдиному інформаційному полі.

Організаційний інжиніринг – це сучасна технологія управління, заснована на системному підході. Компанія як відкрита система описується формально, точно, повно і всебічно шляхом побудови базових інформаційних моделей підприємства (в першу чергу, організаційно-функціональної структури) у взаємодії з моделлю зовнішнього середовища. Розроблення інформаційних моделей компанії здійснюється «згори донизу», починаючи з формування місії, корпоративних цілей, корпоративних і функціональних стратегій, з допомогою яких визначається необхідний набір функцій, що забезпечує досягнення поставлених завдань. Повна бізнес-модель компанії є інструментом управління змінами (управління організаційним розвитком). Це дозволяє досягти вирішальної конкурентної переваги за рахунок точної і швидкої реакції підприємства на зміни зовнішнього середовища (або на стратегічний прогноз цих змін).

Список використаних джерел:

1. Вишнеvsька О.М. Оцінка та напрямки мінімізації ризиків сільськогосподарських підприємств / Наук. зб. Львів. нац. аграр. ун-ту. – 2006. – № 16(4). – С. 251-255.
2. Орлов О.І., Федосєєв В.М. Менеджмент в техносфері: учб. посібник для студ. вищ. навч. закладів. – М.: Видавничий центр «Академія», 2003. – 56 с.
3. Виханский О.С., Наумов А.І. Менеджмент: Підручник. – 3-е вид. / О.С. Виханский, А.І. Наумов. – М.: Економіст, 2003. – 23 с.
4. Lazonick W. Evolution of the New Economy Business Model // Business and Economic History On-Line. – 2005. – № 3. URL: <http://www.net.org/~business/bhcweb/publications/BEHonline/2005/lazonick.pdf>